

BOR – Eksploatacija rude iz „Čoka Marina“, kako je već planirano, prouzrokuje ekološki genocid nad timočkim, prevashodno borskim stanovništvom. Sva dosadašnja aerozagađenja potekla iz borske topionice i rafinacije bila bi dečja igra u poređenju sa topljenjem rude iz našeg „El Dorada“.

U svetu je, istina, uobičajena eksploatacija ovakve rude, ali uz selektivno flotiranje, gde se posebno izdvajaju koncentracije olova i cinka i, opet, posebno bakra. Da bi se to uradilo potrebno je u „Čoka Marinu“ izgraditi flotaciju za olovo i cink, čija bi isplativost bila dovedena u pitanje, jer rudno telo raspolaže malim rezervama. Zato je propao pokušaj takozvanog kolektivnog flotiranja, kaže inženjer Dejan Stefanović iz borskog Instituta za bakar, koji je uradio i najvažnije projekte „Čoka Marina“ i koja odavno gazduje obližnjim, i većim delom napuštenim, rudnikom zlata „Blagojev kamen“.

Odgovarajuće tehnološko rešenje nije pronađeno. Zato su stručnjaci predložili jedinu preostalu mogućnost: otkopavanje najbogatije rude, sa sadržajem zlata od 14 do 16 grama po toni. To je ruda koja može direktno da bude topljena, sa iskorišćenjem zlata od 90 odsto. – Tu nastaje nova muka. Sve ostale komponente: bakar, olovo i cink gube se, što je ogromna šteta. Gubitak tih metala i nije toliko strašan koliko izvesnost da će oni da stignu u atmosferu i izazovu ekološki problem. Sem tih, postoje i druge, po zdravlje ljudi štetne, primeše. Glavni je arsen. Dakle, suočavamo se sa olovom i arsenom, izazivačima kancerogenih oboljenja – naglašava Stefanović.

Na naše pitanje – koliko će biti vredan danak eksploataciji „Čoka Marina“, jer će se iskorišćavati samo zlato (55 kilograma) i srebro (108 kilograma mesečno), Stefanović je odgovorio: “ Kada se svi parametri saberu, dobiće se bruto prihod od blizu 15 miliona dolara, s realnom mogućnošću da ostane pet miliona dolara profita.

S obzirom na to što je za ponovno vraćanje u život celog rudnika Majdanpek potrebno najmanje 70 miliona dolara, jasno je da „Čoka Marina“ ne može da pokrije takvu investiciju.“ Dejan Stefanović i mnoge njegove kolege veruju da vek ove „zlatne groznice“ nije dugačak – okončaće se za dve do dve i po godine. Prve tone danas najzlatonosnije rude već su prerađene u borskoj topionici.

izvor: bokisingl.wordpress.com